

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 marca 2018 r.,
sprawy **K.J.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt VI Ka [...] /16,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt II K [...] /12,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył K.J. o to, że w dniu 6 marca 2011 r. w miejscowości K. województwa M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej za pośrednictwem portalu A. na aukcjach internetowych o numerach [...] i [...] doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K.P. w kwocie 473 zł, poprzez wprowadzenie wyżej wymienionego w błąd co do oryginalności oferowanych do sprzedaży zegarków marki T., tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. (pkt I), a także o to, że w okresie od [...] stycznia 2011 r. do 5 marca 2011 r. w miejscowości K. województwa M. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pośrednictwem Internetu na portalu aukcyjnym [...]

dokonywał obrotu zegarkami opatrzonymi podrobionymi znakami towarowymi na szkodę firm „T”. SA, „R”. SA, „CK” Inc., G.G. S.p.a., tj. o czyn z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej (pkt II).

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2016 r., Sąd Rejonowy w O. uznał oskarżonego K.J. za winnego popełnienia obu zarzucanych mu czynów, z tym, że odnośnie czynu z pkt I ustalił, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi i zakwalifikował go z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. zaś odnośnie czynu z pkt II ustalił, iż oskarżony działał na szkodę firm „T”. SA, „CK Inc” . i za to skazał go na karę łączną grzywny 350 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda.

Od powyższego wyroku apelację złożył oskarżony zarzucając „obrazę przepisów prawa materialnego, obrazę przepisów procedury postępowania karnego, błędy w ustaleniach faktycznych, rażącą niewspółmierność kary, nawiązki, przepadek mienia, wykazanie stronniczości przez pominięcie głosu stron (art. 408 k.p.k.) oraz pominięcie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.), niedopuszczenie do przeprowadzenia dowodów osobowych poprzez zaniechanie rozpoznania wniosku z dnia 22 czerwca 2016 r. (zał. Nr 1), zaniechanie wykonania wniosku, który złożył oskarżony w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu z dnia 4 września 2014 r. (zał. Nr 4) – pytania oskarżonego nie zostały zadane świadkom, co jednoznacznie stanowi o pozbawieniu go prawa do obrony, orzekanie kar wobec przedawnienia karalności”. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i wydanie wyroku uniewinniającego albowiem czyn mu przypisany nie miał charakteru świadomie zamierzonego działania, a społeczna szkodliwość czynu jest znikoma (art. 1 § 2 i § 3 k.k.).

Wyrokiem z dnia 25 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w W. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego K.J. zarzucając mu „uchylenia wynikających z przepisu art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. obowiązującym w dniu zarzucania dokonania czynu karalnego oraz obrazę przepisów prawa materialnego, poprzez niezastosowanie przepisów o przedawnieniu karalności” – dosłowny cytat. Niezależnie od uchybień w zakresie nieuwzględnienia przedawnienia karalności czynu, obrońca podniósł, że w ocenie skazanego, w postępowaniu karnym doszło również do obrazy przepisów

postępowania karnego, błędów w ustaleniach faktycznych, przekroczenia kompetencji przez funkcjonariusza publicznego oraz przywłaszczenie funkcji publicznej przez osobę nieuprawnioną, jak również zaniechanie przez funkcjonariusza czynności wobec osoby dokonującej przestępstwa.

W konkluzji skarżący wskazał, że „dokonano naruszenia przepisów prawa karnego, co czyni postępowanie nieważnym z mocy ustawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego K.J. jest bezzasadna w stopniu oczywistym, przy czym w części w jakiej zarzuca naruszenie prawa niestanowiącego uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k. uznać należało ją za niedopuszczalną.

Zauważyć należy, że K.J. został skazany na karę grzywny. Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Nie oznacza to jednak, że do kasacji spełniającej wymaganie określone w art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. można dołączyć także inne zarzuty. W tej bowiem części nie będzie to kasacja wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., lecz odwołująca się do innych zarzutów, które w takiej sytuacji procesowej nigdy z mocy przepisów ustawy w ogóle nie mogą być podstawą kasacji, a tym samym podlegać kontroli kasacyjnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 grudnia 2006 r., II KK 138/16, R-OSNKW 2006, poz. 2347; z dnia 24 stycznia 2008 r., II KK [...]1/07, LEX nr 371769; z dnia 13 października 2010 r., IV KK 214/10, R-OSNKW 2010, poz. 19[...]; z dnia 14 listopada 2017 r., II KK 319/17). Takimi „innymi zarzutami”, zgodnie ze wskazaniem autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia, są bez wątpienia zarzuty obrazy przepisów postępowania karnego, sformułowane jakoby „niezależnie” od uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k. Zarzuty te jako niedopuszczalne nie podlegają rozważeniu.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. wskazać należy, że nie zasługiwał on na uwzględnienie. Podnieść należy, iż kwestia przedawnienia karalności czynów zarzucanych K.J. w akcie oskarżenia przez oskarżyciela publicznego, a następnie ostatecznie mu

przypisanych wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 29 czerwca 2016 r., była już przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego (s. 3 - 4 uzasadnienia Sądu Okręgowego), w związku z zarzutami podniesionymi przez K.J. w zwykłym środku odwoławczym. Sąd odwoławczy nie miał przy tym wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do przedawnienia karalności przypisanych skazanemu przestępstw i tym samym nie wystąpiła ujemna przesłanka procesowa przewidziana w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., a tylko wtedy można byłoby czynić rozważania na gruncie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Stanowisko Sądu Okręgowego w W. w tej kwestii należy w całej rozciągłości podzielić. Tylko dodatkowo wskazać więc można, że czyny z art. 286 § 3 k.k. i art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej zagrożone są karą pozbawienia wolności do 2 lat. Zatem karalność takich przestępstw ustaje, jeżeli od czasu ich popełnienia upłynęło 5 lat (art. 101 § 1 pkt 4 k.k.). Ponadto, zgodnie z art. 102 k.k., jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność tych przestępstw ustaje z upływem 10 lat. Skazany popełnił przypisane mu przestępstwa odpowiednio w dniu 6 marca 2011 r. oraz w okresie od [...] stycznia 2011 r. do 5 marca 2011 r. Dochodzenie zostało zaś wszczęte w dniu 2 maja 2011 r. Karalność przestępstw przypisanych skazanemu przedawni się zatem z upływem 15 lat od ich popełnienia, co nastąpi kolejno z dniem **6 marca 2026 r.** (czyn z pkt I) oraz **5 marca 2026 r.** (czyn z pkt II).

W tym stanie rzeczy za błędny – jak słusznie wskazuje prokurator w odpowiedzi na kasację – uznać należy tok rozumowania obrońcy skazanego, iż przedawnienie karalności czynu nastąpiło w dniu 12 stycznia 2016 r. z uwagi na fakt, że postępowanie zostało zakończone aktem oskarżenia z dnia 12 stycznia 2011 r. (data ta jest błędna i z tego powodu, że akt oskarżenia został zatwierdzony przez prokuratora w dniu 16 stycznia 2012 r.), co bez wątpienia wynikać musi z niezrozumienia wyżej wskazanych przepisów. Wbrew skarżącemu, przedawnienie karalności przestępstwa nie liczy się od daty sporządzenia aktu oskarżenia, a wyłącznie od czasu popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu. Błędnie również – w kontekście czynu z pkt II – skarżący powołuje się na przedawnienie się roszczenia w rozumieniu kodeksu cywilnego (art. 298 w zw.

z art. 289 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej), gdyż nie można go utożsamiać z przedawnieniem karalności przestępstwa.

Z powyższych względów zarzut kasacji dotyczący „przedawnienia karalności czynu” okazał się niezasadny bowiem w dacie orzekania zarówno przez Sąd Rejonowy w O., jak i Sąd Okręgowy w W., żaden z czynów przypisanych skazanemu K.J. nie uległ przedawnieniu.

Kierując się powyższą argumentacją Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

a.ł